

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αϊ' Αθήναι.

Χίλια οκτακόσα ογδοήντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα—μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα —κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς δὲν δέχομαι —γιατὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς—δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια —ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ —ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα—κι' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ὅς τὴν δίνει ὁποῖος θέλει —εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Δὺο τοῦ Μάρτη... ἄνοιξις, πετᾷ τὸ χελιδόνι,
κι' ἀρχίζει νὰ σηκώνεται 'στὰ σύννεφα ἡ σκόνη.

Πενήντα νούμερο κι' ὀκτώ,
μὲ στέμα στέκω ἀνοικτὸ.

Συμπόσιον Κουταλιανοῦ
ἐν μέσῳ τοῦ Ὠκεανοῦ.

Εἰς τὰ ἐκ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Πειραιῶς λιμένων
ὑπάρχει τρεχαντήριον σημαιστολισμένον,
αὐτὸ δὲ τὸ ἄσημαντον καὶ ἀφανὲς καίτι
ἐστὶν Παναγὴν Κουταλιανὸν ἀπὸ πολλοῦ ἀνήκει.
Μ' αὐτὸ ὁ γίγας Παναγῆς τὰ κύματ' ἀδλακόνει,
κι' ἔρχεται κάποτε κι' ἐδῶ διὰ νὰ ξεφαντῶνῃ.

Τοιοῦτον τι 'στὸν Πειραιᾶ συνέδῃ τὴν Δευτέραν,
ἐκείνη τὴν μοναδικὴν 'στὰ χρονικὰ ἡμέραν,
ἔδωκε Κουταλιανὸς εἶχε τραπέζι στρώσῃ
καὶ φίλους ἐπροσκάλεσε πολλοὺς νὰ ξεφαντώσῃ.
Ἄλλ' ὅμως προσκλητήρια δὲν 'πρόφθασε νὰ στείλῃ,
καὶ σὺ καίτι ἔτρεξαν καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι.

Ὁ Παναγῆς ξεσκουφωτὸς καὶ ἀνασκουμπωμένος
τὰ φαγητὰ ἐτοίμαζε πολὺ κατεσπασμένως·
ἔδωκε ἔδω, ἔδω, ἔδω, ἔτρεχε ἄνω κάτω,
ἐπὶ τὸν λῆον τὰ μάτια του, ὡς λέων ἐδρυχάτο,
ὡς ὅτε συνεστρέφετο καὶ τὴ φωτιὰ ἐφύσα,
καὶ ἀναμμένα κάρδουνα κατέπινε μὲ λύσσα.

Ἄλλ' ὁ τοῦ θαύματος! Ἰδοὺ καὶ οἱ προσκεκλημένοι,
πανέντες, κατακίτρινοι καὶ καταφοδισμένοι·
ὅσοι ὅμως ἐκπληξῆς, ὅταν ἀντὶ θηρίου,
ἐπὶ τὸν λῆον τοῦ μικροῦ-μικροῦ τρεχαντηρίου,
ὅταν ἀρχαῖον γίγαντα μὲ παιδικὴ καρδιὰ
καὶ τοὺς φωνάζῃ γελαστὸς «Γεῖά σας, καλὰ παιδιὰ».

Γεῖά σου, τοῦ λέν καὶ τὰ παιδιὰ, καὶ μπαίνουν 'στὸ καίτι,
καὶ ῥίχνονται 'στὰ φαγητὰ σὺν πεινασμένοι λύκοι,
κι' ἀρχισαν τὸ ξεφάντωμα ὅλοι ζωὴ καὶ νεῖάτα,
κι' ἐγέμιζαν καὶ ἀδεύαζαν εἰς τὴ στιγμὴ τὰ πιάτα,
κι' ἔστεκαν πλήθη νησιτικῶν ἀνὰ τὴν προκυμαίαν,
θαυμάζοντα τὸν Παναγὴν, ἡμᾶς καὶ τὴν σημαίαν.

Ἰδοὺ καὶ ὁ κατάλογος τῶν φαγητῶν ἐν γένει:
Πρῶτον καμηλοπάρδαλις εἰς τὸ σουβλί ψημένη,
κατόπιν λέων τρυφερὸς μὲ ἰνδικὰ καρύδια,
κατόπιν δρὸ πελώρια τῆς Αὐστραλίας φεϊδιὰ,
σκουμπριά, δελφίνα, ἀχίνοι, ξιφταὶ καὶ σαλιάνκοι,
πολύποδες, κροκόδειλοι καὶ τρεῖς οὐραγκουτάγκοι.

Κι' ἐνῷ οἱ φίλοι ἔτρωγαν ἐν μέσῳ τοῦ λιμένος,
ὁ Βαρουξῆς ἐπρόβαλε κατενθουσιασμένος,
καὶ ὀπισθέν του μουσικὴν Τραπεζουντίων αὖρει,
κι' ἔξω φρενῶν μαζί μ' αὐτοὺς πηδᾷ 'στὸ τρεχαντήρι.
Κι' ἀρχίζει πρὶν ἢ μουσικὴ τὸ λιγερὸν νὰ παίζει,
καὶ γίνεται γῆς Μαδιὰμ ἁμέσως τὸ τραπέζι.

Τότε δὴ τότε ἄσματα ἀντήχησαν βοονώδη,
οἱ κάτοικοι τοῦ Πειραιῶς σπινώθηκαν 'στὸ πόδι,
γεμίζουν ἀπὸ πληθυσμὸν πυκνὸν αἱ παραλταί,
διέρχονται τὸν Πειραιᾶ πολλοὶ περιπολταί,
καθένας διαδήλωσιν πολιτικὴν φοβάται,
κι' ἐν μέσῳ τῆς ταρχῆς ὁ Παναγῆς βρυχάται.

«Αλλ' ἔφαρνα γὰρ μιὰ στιγμή τοῦ ἔρχεται νὰ ψάλλῃ, κι' ἐκ φόβου τὸν ἀκολουθοῦν ἀμέσως καὶ οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔφαρνα ὁ Παναγῆς θυμάνει καὶ δαγάζει μιὰ βαρεῖα φωνὴ «γεμίστε τὸ κανόνι». Καὶ τότε σκέπτεται καθεὶς τὸ πῶς θὰ εἰσπορέσῃ νὰ φύγῃ ἀλλὰ γαλλικὰ ἢ «στὸ νερὸ νὰ πέσῃ».

Καὶ «μνήσῃ γιὰ μου Κύριε» ἀνέκραζαν τὰ πλήθη, καὶ «Στήθι, κὺρ Κουταλιανέ, Παναγιωτάκη, στήθι». Ἐν τούτοις ὁ Κουταλιανὸς ἀκόμη ἐπιμένει, καὶ τότε κατὰ τι φρικτὸν εἰς μερικὸς συμβαίνει· ἀλλ' ἔμως τὴν καταστροφὴν τῶν φίλων ἀναβάλλει, καὶ ἐκ δευτέρου ἀρχινᾷ ἰσπανικὰ νὰ ψάλλῃ.

Λέμβοι δὲ ἤρχοντο πολλοὶ κατὰμεστοὶ ἀνθρώπων, καταγομένων ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων τόπων, ἤγουν λεμβούχων, ἀθλητῶν, δρακῶν, ἱερέων, Μαυροβουνίων, Ἰταλῶν, Κυπρίων καὶ Ὑδραίων, χωροφυλάκων, ἱπποτῶν καὶ μουσικῶν κλητῶν, τυφλῶν, χωλῶν, κωφῶν, βωδῶν, καὶ ἄλλων ἀναπήρων.

Κι' ἐνφ' ὧν αἱ ἡκούοντο τραγῶν «ἔγχα μόλα», ἀπὸ μακρὰν ἐφάνησαν τὰ σωματεῖα ὅλα· ἀλλ' ὅταν ἐμφανίσθησαν κι' αἱ συντεχνίαι πᾶσαι, ὦ! τότε πλέον ἐγένεν ἐκεῖ τὸ μάλ' ἐ βράσε. Κι' ἰδοὺ ὁ Κόκκος ἔφαρνα «στὴν κουπαστὴ ἀνέδη, καὶ ὅλος κατακίτρινος τοιαῦτα ῥητορεύει.

«Χαῖρε, κλεινὲ Κουταλιανέ, ἀνδρεῖς τῶν ἀνδρείων, χαῖρε δὲ εἶσαι Ἑρακλῆς τῶν νεωτέρων χρόνων, χαῖρε δὲ σὲ δέλομεν ὅλοι μας μ' αἷμα κρῦον, γιὰτὶ μᾶς μπάζεις τὰ πλευρά με μιὰ γροθιά σου μόνον. Χαῖρε δὲ εἶσαι κολοσσὸς καὶ τῶν γιγάντων γίγας, χαῖρε δὲ ἀντίκρυ σου μᾶς θεώρεῖς ὡς μυλῆας.

Χαῖρε δὲ εἶσαι καύχημα καὶ δόξα τῶν Ἑλλήνων, χαῖρε δι' ἐπὶ κατέπληξες παντοῦ τὸν κόσμον ὅλον, χαῖρε δι' ἐπὶ κατέπληξες τὴν τίγγιν «στὸ Λονδίνον, χαῖρε δι' ἐπὶ «στὴν πλάτῃ σου βροντᾷ τὸ πυροδόλον. Χαῖρε, ὦ γόνε Αἰάντος ὁ τοῦ Τελαμωνίου, διότι παίζεις σίδερα ὡς εἶδος μπασιουίνου.

Χαῖρε δι' ἐπὶ κατέβαλες τὸν Τοῦρκο Μπεχλιδάνη, χαῖρε πῶς τὴν Ἑλλάδα μας ἔχεις καὶ σὺ μητέρα, χαῖρε δι' ἐπὶ θνητὸς κανεὶς μαζί σου δὲν τὰ δύνει καὶ παίζεις πέντε κονταρινῶν «στὰ δάκτυλά σου σφαῖρα. Χαῖρε δὲ «στὸ πλάι σου κι' ἐγὼ θὰ ξεφωνήσω: «Δόστε μου, δόστε μου πᾶ στὸ κι' εὐθὺς τὰν γὰν κινήσω»!

Χαῖρε δι' ἐπὶ δημοτικὸς καιροὺς μᾶς ἐνθυμίζεις, τὸν Αἰάντα, τὸν Ἑκτορα κι' ὅλην τὴν Ἰλιάδα, χαῖρε πῶς σπύθαις γύρω σου παλληκαριᾶς σκορπίζεις κι' ἐπου κι' ἂν πᾶς δίνεις μορφή Τιταῖνος «στὴν Ἑλλάδα. Χαῖρε δὲ κι' ἐμεῖς ἐδῶ οἱ ἄψυχοι καὶ κρύοι γινόμεθα «στὸ πλάι σου θηριωδῶς ἀνδρεῖσι.

«ὦ! ναι, τί χρόνοι ἐνδοξοὶ οἱ μυθικοὶ μας χρόνοι! τί γίγαντες, τί Κύκλωπες, τί δράκοντες ἐξοῦσαν! καὶ μεθεὶς ἐμάχοντο ἐκ τοῦ συστάδην μόνοι, κι' ἐκεῖ φηλὰ «στὸν Ὀλυμπο τοὺς ἐπετροβολοῦσαν. Τότε δὲν εἶχανε σπαθιά, δὲν εἶχανε μαχαίρια, καὶ οἱ θεοὶ με τοὺς θνητοὺς ἐπιάνοντο «στὰ χέρια.

Κι' ὅταν σὲ ἴγο χάνωνται οἱ γίγαντες ἐκεῖνοι καὶ σδύνωνται μαζί μ' αὐτοὺς οἱ μυθικοὶ αἰῶνες, ἢ τέχνη τόσους κολοσσούς μαρμαρωμένους στήνει καὶ «στοὺς θεοὺς δψόνονται θυμοὶ καὶ Παρθενῶνες! Τότε γεννᾷ ἡ χώρα μας Αἰσχύλους καὶ Τυρταίους καὶ ψάλλει ὡς θεόπνευστος θεοὺς καὶ ἡμιθέους.

Σὲ ἴγο πάλι ἔρχονται τῆς κλεφτουριᾶς οἱ χρόνοι, ἐκεῖνοι τοῦ Πετρόμπεη καὶ τοῦ Κολοκοτρώνη. Καὶ τότε εἶχεν ἡ Ἑλλάς καὶ γίγαντας καὶ δράκους, καὶ τότε με κορμιὰ ἐχθρῶν ἐγέμιζε τοὺς λάκκους, καὶ τότε μ' ἓνα σὰν κι' αὐτὸ τοῦ Παναγῆ καὶ ἐκυνηγοῦσε τὴν Τουρκιὰ ὡς «στὴ Θεσσαλονίκη.

Χαῖρε λοιπόν, Κουταλιανέ, γιὰτὶ μᾶς ἐνθυμίζεις τὴν ἐνδοξὴν Ἑλλάδα μας καὶ τὴν ἀνδρειωμένη, χαῖρε πῶς σπύθαις γύρω σου παλληκαριᾶς σκόρπιζες κι' εἶναι ἡ φήμη σου παντοῦ διαφνοστεφανωμένη. Χαῖρε δὲ κι' ἐμεῖς ἐδῶ οἱ ἄψυχοι καὶ κρύοι γινόμεθα «στὸ πλάι σου θηριωδῶς ἀνδρεῖσι.»

Εἶπεν αὐτὰ καὶ ἄρχισε ἡ συντροφιά νὰ ψάλλῃ τὸν ὕμνον τὸν ἐλληνικὸν μ' ὀχλοδοὴ μεγάλη, καὶ τότε ὁ Κουταλιανὸς με μιὰ τοῦ χειραφιά, ἀπέφερε «στὸν ῥήτορα ὡς εἶδος ἐκλαμφιά. Μὰ νὰ! κι' ὁ Μπάμπης «Αννίνος «στὴν κουπαστὴ ἀνέδη, καὶ ὅλος κατακίτρινος τοιαῦτα ῥητορεύει.

«ὦ φοβερὲ Κουταλιανέ καὶ Παναγῆ μεγάλη, ἐφάμιλλε τεράστιε τῶν ἀθλητῶν τῶν πάλαι, τί ἐποχὴ κατὰλληλος, τί εὐτυχὴς ἰδέα, με τᾶξο τρεχαντήρι σου νάλθης εἰς τὸν Περαιᾶ! Γύρῃς «δὲς ὁλόγυρα τί ἀμετραις χιλιάδες κάλπαις καὶ κάλπηδες μαζί καὶ κάλπικοι παράδες.

«Νέε Σαμφῶν, μᾶς ἀπειλοῦν καινούριοι Φιλισταῖοι. μᾶς ῥίχθηκαν ὡς ἄγριοι αἰμοδιψεῖς κορέοι, ἔμπα καὶ σὺ σὰν ἐφθασες «στὸν φοβερὸν ἀγῶνα, καὶ χήμηξες με μιὰ γερὴ γαϊδάρου σιαγόνα, δι' ὁμοιοπαθητικῆς. ἀλλ' ἀσφαλὸς μεθόδου ἀνοίγων δρόμον εἰς ἡμᾶς καὶ στάδιον προόδου.

Εἶπεν αὐτὰ καὶ θοῦριον ἡ μουσικὴ ἀρχίζει, ὁ Παναγῆς σηκώνεται καὶ τὸ καίει τρίζει, φωνάζει «Ζήτω» με φωνὴ σὰν ῥωσσικὴ καμπάνα καὶ σφίγγει μιὰ ὀλάνκηρ ἀμέσως νταμιτζάνα. Μὰ νὰ! κι' ὁ Μαυρογένης μας «στὴν κουπαστὴ ἀνέδη, καὶ ὅλος κατακίτρινος τοιαῦτα ῥητορεύει.

«Τὴ δύναμι σου, Παναγῆ, ἂν μεῦδινες γιὰ ἴγο, τῶν ἀδελφῶν, ποὺ λαχταροῦν γιὰ λευτεριᾶς φτερά, κόβω τὰ σίδερα με μιὰς, κι' ὅλους τοὺς Σλάβους πνίγω «στοῦ Βόλγα καὶ «στοῦ Δούναϊ τὰ κόκκινα νερά».

Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐκάθισε σὰν λιγοθυμισμένος, ὅταν εὐθὺς ὁ Παναγῆς κατενοουσιασμένος τοῦ λέγ «Πατριότη μου, τὴ δύναμι μου πάρτη», καὶ μ' ἓνα μόνο πνίγμα τσακίζει τὸ κατάρτι. Μὰ κι' ὁ Μητσάκης μονομιᾶς «στὴν κουπαστὴ ἀνέδη, καὶ ὅλος κατακίτρινος τοιαῦτα ῥητορεύει.

«Ποῦ εἰμεθα; ποῦ τρέχομεν; τί ἄρα νὰ ποθῶμεν; τί κάμνομεν; ποῦ βαίνομεν; πρὸς τί νὰ συναχθῶμεν;

Ὁ Παναγῆς Κουταλιανὸς, ὁ γίγας τῶν γιγάντων, ἥρωας ἀρχαῖας ἐποχῆς καὶ μυθικῶν συμβάντων.

Ἐργαζομένης γενεᾶς ἐξηγνημένοι γόνοι, ἐπαινετοῦντες ἐποχὴν ἀναιμικήν καὶ κρύαν, «στὴν δύναμι, ἣς τὸ πᾶν διέπει κι' ἀνυψώνει, αἰσλόντες φέρον ἤλθομεν εἰς ἀμφιπανδαίσιαν. Μιμνήσκεις περὶ βούβαλον, περὶ τὸν γύπα διάνοι, περὶ τὸν νέον Γκιούλιερ τοῦ Λεϊποῦτ. οἱ νάνοι.»

Εἶπεν αὐτὰ κι' ὁ Παναγῆς «στὰ μάτια τὸν κυττάζει, κι' ὁ ῥήτωρ ἐκ τοῦ φόβου τοῦ ἓνα ποτῆρι σπάζει· αὐτοὺς δὲ ἡ μουσικὴ τὸν ὕμνον ἀνακροῦει, κι' ὁ πᾶς κόσμος ἐκθαμβὸς καὶ νησιτικός ἀκούει. Μὰ νὰ! καὶ ὁ Γιαννέπουλος «στὴν κουπαστὴ ἀνέδη, καὶ ὅλος κατακίτρινος τοιαῦτα ῥητορεύει.

«ὦ! μᾶς ἡλθες, Παναγῆ, καὶ πάλι «στὴν Ἀθήνα, ποῦ ποῦ ποῦ μᾶς κτυποῦν καὶ μᾶς πεθαίνει πείνα. Πᾶς σου, μεγάλ' ἀθλητή, Κουταλιανέ μου, γελά σου!... ἔμπα ἐπὶ τοὺς φόρους μας καὶ δὲς μας τὰ φαγεῖά σου».

Εἶπεν αὐτὰ κι' ὁ Παναγῆς βουτᾷ μὲς «στὸ ἀμπάρι, καὶ ἐγάζει ἓνα ζωντανὸ με δὲς κεφάλια ψάρι·

τὸ τρώει, καὶ μαζί μ' αὐτὸ βουτᾷ καὶ μιὰ βαρέλα, κι' ἐπὶ οἱ ἄλλοι ἔτρεμαν, αὐτὸς ἔχαμογάλα. Μὰ κι' ὁ Ζολώτας ἔφαρνα «στὴν κουπαστὴ ἀνέδη, καὶ ὅλος κατακίτρινος τοιαῦτα ῥητορεύει.

«Κουταλιανέ, τὰ χέρια σου μοῦ φαίνονται ἀμόνη, κι' οἱ ὦμοι σου κιλλίδαντες, ποῦ πέφτει τὸ κανόνι.»

Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐκάθισε πολὺ ἐξηγνημένος, ἀλλ' ἔμως κι' ὁ Κουταλιανὸς πολὺ ἀγριεμένος «ἔμπρός, φωνάζει, μουσικὴ τὸν ὕμνον τῆς Γαλλίας, κι' ἐκεῖνη ἐκ τοῦ φόβου τῆς κτυπᾷ τὸν τῆς Ἀγγλίας. Μὰ κι' ὁ χρυσὸς μας Παλαμάς «στὴν κουπαστὴ ἀνέδη, καὶ ὅλος κατακίτρινος τοιαῦτα ῥητορεύει.

«ὦ νοῦς μου «στὸν παραμυθιὸν πετάει τὰ φτερά, με δράκων ἀνταμώνεται κι' ἀντρεσμένον πλήθη, ποῦχουν τὴν ὄψιν τρήματα, τετράδυζα τὰ στήθη, μὲς «στὰ μαλλιά χρυσάτριχα καὶ «στὸ κορμὶ οὐρά.

«Μ' αὐτοὺς ποῦ τὸ προσφάγι τους εἶν' ἐκατὸ ἀρνιά, ποῦ ὅταν θὰ διψᾶσουν στερεοῦν τὰ πατάμια,

πούχουν πατέρα Βελζεδούλ, κι' έχουν μητέρα Λάμια,
κι' όπου μετατοπίζουμε τους δράχους σάν σκαμνιά.

«Γυρνῶ τὸν νοῦ μου ὑστερα, Κουταλιανέ, σ' ἐσέ,
μά σάν τὸν ἀπιστο Θωμά δὲν φάχνω, δὲν συγκρίνω,
καὶ μὲ κλειστά τὰ μάτια μου εἰς τὴν ὑγεία σου πίνω,
γίγαντα, γυιὲ τῆς Ἀστραπῆς, Ἀκρίτα, κολοσσέ!

Χαίρε, ἀτσαλένια δύναμις, παντοτεινὴ θεά,
ὁποῦ ἐνῶ κεφάλια σπᾶς, ὅλοι, μικροί, μεγάλοι,
σὲ νοιόθουν ἅμα δείχνεσαι, χωρὶς νὰ σπᾶν κεφάλι...
Τεῖμαι ἔμπροστά σου; δάτραχος, ποῦ μ' ἔνα δρόμο ἀ
ξαφνίζω ἕνα λέοντα, σταλγὰ σ' ὠκεανό,
αὐθάδης Διλιπούτεις· στοῦ Γκιούλιδερ τὴ μύτη,
καὶ πέφτει τὸ ποτῆρι μου καὶ τὸ κορμί μου φρίττει,
τρέμ' ἡ φωνή· στὰ χεῖλη μου, τὰ λόγια λησμονῶ.»

Εἶπεν αὐτὰ καὶ τόδαλε ἀμέσως ἵστην τρεχάλα,
ὁπότεν ὁ Κουταλιανὸς ἀρπάζει μίαν μπάλα,
καὶ παρ' ὀλίγο ἵστόσταυρὸ νὰ τοῦ τὴν καταφέρῃ,
ἂν ἀνωτέρα δύναμις δὲν τοῦ πηγε τὸ χέρι.
Μὰ κι' ὁ Δαμδέρρης ἐξαλλος ἵστην κουπαστὴ ἀνέδη,
καὶ ὅλος κατακίτρινος τοιαῦτα ρητορεύει.

«Δὸς μου ἵστό μούτρα μὲ γροθιά, Κουταλιανέ μου, δόξμου,
νὰ ἴδω ἀπ' τὴν ἀνάποδη τὴ χαραυγὴ τοῦ κόσμου.»

Εἶπεν αὐτὰ κι' ὁ Παναγῆς λοξὰ τὸν ἀτενίζει,
ὅταν ὁ ῥήτωρ ἐξαφνὰ τὰ κλάμματα ἀρχίζει·
ἀλλὰ ὁ κύριος Σουρῆς φόρα ζητεῖ νὰ πάρῃ,
καὶ τρέχων πρὸς τὸν Παναγῆν, κατακυλᾷ· στ' ἀμπάρι,
κι' ἀπὸ τ' ἀμπάρι μὲ φωνὴ ἀκούεται νὰ θυγαίνει·
«Ὅποιον μαύρη ἄβυσσος ἐνώπιόν μου χαίρει!»
Πλὴν πάλιν ἐπανερχεται, ἵστην κουπαστὴ ἀνέδη,
κι' ἐτοιμοθάνατος σχεδὸν τοιαῦτα ρητορεύει.

«Σὲ προσφωνῶ, κύρ Παναγῆ, τῆς λεδεντιᾶς στολίδι!..
Σὲ βλέπω κι' ἀπ' τὸ φόβο μου μὲ πάει ριπιτίδι.
Τράβα μὲ τὸ καίκι σου μακρὰ ἀπὸ ἴδω πέρα,
καὶ χόρταινε μ' ἀμόλυντο θαλασσινὸ ἄερα·
ἀκόμη φοδερώτερος προσπάθησε νὰ γίνηῃ,
καὶ οὔτε κάλπικο παρὰ ποτέ σου νὰ μὴ δίνηῃ,
ἂν ὁ Τρικούκης κυβερνᾷ ἢ ἂν ὁ Δελγιάννης,
μὴ δάξῃς κάλπη δουλευτοῦ, συνδυασμοὺς μὴν κάνῃς,
καὶ οὔτε γιὰ παράσημα καὶ μὲ καὶ σὺ νὰ ἐχῇς...
φθάνει νὰ ἴσαι Παναγῆς κι' ἀκούραστος νὰ τρέχῃς
μ' αὐτὰ τὰ δρόμους ναυτοπούλα καὶ μὲ τὸν ἀδελφὸ σου,
καὶ τῶν ἀγώνων ἡ Ἑλλάς νὰ ἦναι τὸν νεῖρό σου.
Γεῖά σου λοιπόν... ἀξένοιαστος ἵστό κῆμα νὰ θεριεύῃς,
καὶ Παναγῆδες νὰ γεννᾷς ἐκεῖ ποῦ ταξιδεύεις.»

Εἶπεν αὐτὰ κι' ὁ Παναγῆς ὀλίγον ἐφτερνίσθη,
κι' εὐθὺς ὁ κύριος Σουρῆς ἐκ νέου ἐγκρεμίσθη.

Ἦν δὲ κι' Ἀναγνωστόπουλος ἐκεῖ καὶ Ματζαβίνος,
καὶ ὁ Μερκούρης ὁ γιαντρός, κιτρινωπὸς κι' ἐκείνος,
ὅστις ἐν μέσῳ σιωπῆς ἵστην κουπαστὴ ἀνέδη,
κι' ἐν πνεύματι ἐκλογικῇ τοιαῦτα ρητορεύει.

«Σ' εὐχομαι πάντα οὐριον, κύρ Παναγῆ, ταξίδι,
καὶ μαῦρο σὲ παρακαλῶ νὰ ρίξῃς τοῦ Δεδιῆ.»

Κι' ἐν μέσῳ ἤχων μουσικῶν, ἀλλαλαγῶν καὶ θρόνων,
ἐν μέσῳ πλήθους θεατῶν ὁμοφώνων καὶ ἁδόντων,
ἐν μέσῳ τὴς ταραχῆς καὶ τὸς σὼν σωματείων,
συγκρούσεων, προσκρούσεων καὶ ἄλλων τεραστίων,
χωρὶς κανεὶς τὸ τρομερὸν συμβᾶν νὰ καταλάβῃ,
ὁ Παναγῆς μετέωρον σηκώνει τὸ καράδι.

Τότε δ' ἀντήχησαν φωναὶ πεινῶντων κατὰ κόρον·
«Ζήτω ἡ σύμπασα Ἑλλάς μετὰ τῶν περιχώρων.
Τέλος πατοῦν τὸ ἔδαφος καὶ αἱ προσκεκλημένοι.
κι' ἐξ ὧν μίαν δέησις· στὰ ὕψη ἀνεβαίνει,
διότι σφοὶ κι' ἀδελφεὶς κατάρθωσαν νὰ ἔδωκον,
καὶ ὅλοι κατακίτρινοι φεύγουν κι' ἀκόμη φεύγουν·
μόνον ὁ Κάνδης ἔπεσεν ἐν μέσῳ τοῦ λιμένος,
κι' ἀκόμη ἐκ τοῦ φόβου τοῦ εὐρίσκεται δρεγμένος.

Καὶ ὀλίγαις ποιικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τὸ ἀθάνατο κρασί ριχθῆτε τοῦ Παυλίδου,
ποῦ δύναμιν καὶ ὄρεξιν καὶ φαντασίαν δίδει.

Προκηρύττομεν εἰς ὅλους, ὅτι ὁποῖος θέλει νάχῃ
ὄρεξι· στὸ φαγητό του κι' ὑγιέστατο στομάχι,
ὡς σκεφθῇ πῶς πρέπει πλέον καὶ κοντὰ εἰς ὅλα τὰλλα
νὰ προμηθευθῇ ἀφύκτως τῆς Γ' λ ν κ ὁ β ρ υ σ η ς τ ὁ γ α
Τὸ κατὰστημα· στὸν δρόμον τὸν τοῦ Παρθενάγειον,
ἀντικρὺ καὶ δεξιόθεν τοῦ γνωστοῦ σας Ἀρσακείου.
Εἰς τὸν Πειραιᾶ δὲ εἶναι εἰς τοῦ Πλούτωνος τὸν δρόμον,
στὸν σταθμὸν Σιδηροδρόμου... κι' ὅλα ταῦτα ἐν συντόμῳ.

Χαβιάρι Γέλβας καὶ τυριὰ καὶ μπύρα ἵστην μουσικίαν,
σαμπάνια ἀνεκτίμητη καθὼς καὶ τόσα ἄλλα,
τοῦτέστιν αὐγοτάραχα καὶ τοῦ κουτιοῦ σαρδέλλαις,
πρώτης ποιότητος ἐλῆαις, τουρσίκα καὶ μουρταδέλλαις,
τοῦ Θανοπούλου τὸ λαμπρὸν κοσμοῦν παντοπωλεῖον,
ποῦ κεῖται ἵστό Βασιλικὸν ἐκεῖ Φωτογραφεῖον

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυταίων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καφεσινὲ τῶν «Εὐφρονούντων» — νύκτα ἡμέρα συζητοῦνται,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τῶν
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.

ΕΥΤΕ
ν τῇ ἐ
τὸ ὑπο
τέως
ποχων
ῆς στι
τὸ προ
τὸ πά

ἀ τ ω
ῆς δου
ονιάκι
Φραντ
Πῶς θ
πῶς β

ἀ λόγι
αὶ μὲ δ
ἐν ἐννο
ὡς φ

ΡΙΤΗ.
ἡ τῶς
Που

Ὡς πό
πότε
ροπή σ
ἐν βλέπ
ν βλέπε
λε υἱ
που
λε υἱ
πο υ
λε υ
ἐκ λό
γκροῦ
ἐρχεται

ἀ τ ω β
ο λιακό

ΤΑΡΤΗ
ἄλγαν
πρόνοι
γελῶντε

φαντε
τοῦ Α
τοῦτο
εἰς τ
θές ἐ
αὐτα

Ρωμηο
ταυρια
δρώμ